

ΤΩΡΑ ΣΩΠΑΙΝΟΥΝ ΟΛΑ

Τώρα σωπαίνουν ὅλα· μὲς στάσήμια
 τῶν ἤσυχων νερῶν τὸ ὠραῖο νησι
 κοιμᾶται· τὸ φεγγάρι μὲ χρυσὴ
 χρυσώνει σκέπη τὰ παλιὰ συντριμμια.
 Στοργικὰ μοῦ χαϊδεύει τὸ ἀεράκι
 τοὺς μερωμένους πόνους τῆς ψυχῆς μου.
 Μιὰ μένει τώρα ἐλπίδα τῆς ζωῆς μου. —

Ἄν τὰ τραγούδια μου ἀγαπᾶς, ἀηδόνια
 θὰ γίνουν· καὶ τὰ βράδια σιγαλὰ
 ἢ βάρκα μου, ἄσπρος κύκνος, θὰ κυλᾶ
 κάτω ἀπ' τὰ κροθαλάσσια σου μπαλκόνια.
 Μαλακὰ θὰ σηκώνει τὸ ἀεράκι
 τὶς ἀνοιχτὲς φτεροῦγες τῆς ψυχῆς μου.
 Μιὰ μένει τώρα ἐλπίδα τῆς ζωῆς μου.—

Κι ἂν τᾶνθια μου ἀγαπᾶς, θάνθισουν πάλι
 τοῦ ὄνειρου μου οἱ ἐρημιές, καὶ τὶς αὐγὲς
 ροδόφυλλα θὰ σπέρνω σὰν εὐχὲς
 πάνω ἀπ' τὰ γαπημένο σου κεφάλι.
 Χαρωπὸ θὰ σοῦ φέρνει τὸ ἀεράκι
 τοὺς μυρωμένους πόθους τῆς ψυχῆς μου.
 Μιὰ μένει τώρα ἐλπίδα τῆς ζωῆς μου.—
 Νὰ μ' ἀγαπᾶς καὶ Σὺ λιγάκι.

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ